

Projekt

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA SZCZECIN
z dnia 2025 r.**

w sprawie nadania nazwy urzędowej rondy w Szczecinie

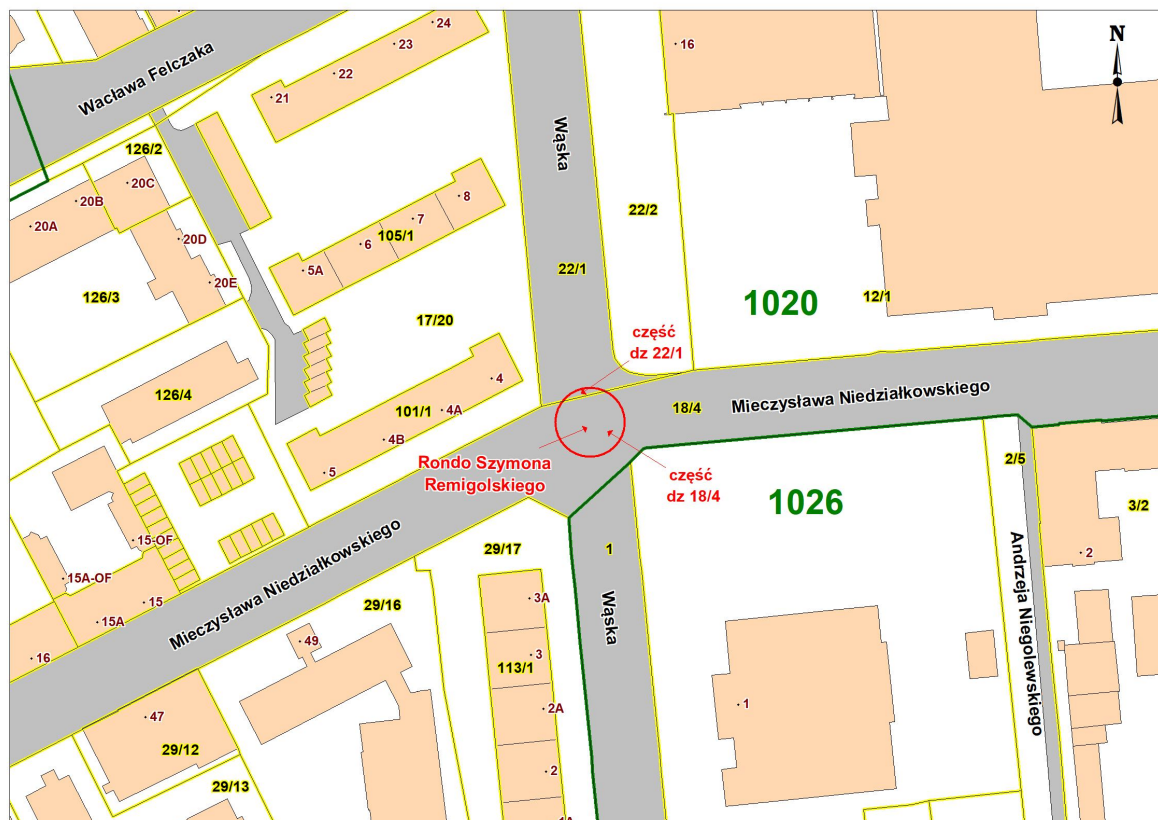
Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, 1572, 1907, 1940) **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. Nadaje nazwę „**Rondo Szymona Remigolskiego**” – rondy u zbiegu ulic Wąskiej i Mieczysława Niedziałkowskiego, usytuowanemu w częściach działek **nr nr 22/1, 18/4** z obrębu ewidencyjnego **nr 1020**. Położenie ronda przedstawione jest na załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Szczecin.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

z dnia.....2025 r.

Uzasadnienie

Z wnioskiem o nadanie nazwy urzędowej „**Rondo Szymona Remigolskiego**” rondu usytuowanemu u zbiegu ulic Generała Ludomira Rayskiego i Mazurskiej wystąpił prof. Jerzy Sieńko Konsultant Krajowy w zakresie Chirurgii Ogólnej i dr hab. Aleksandra Kładna z Zakładu Historii Medycyny i Etyki Lekarskiej PUM.

Wniosek ten uzyskał pozytywną opinię Zespołu Nazewnictwa Miejskiego, a Komisja ds. Kultury, po zasięgnięciu opinii Geodety Miasta, kierując się sugestią Zespołu, zaproponowała bardziej reprezentacyjną lokalizację tj. rondo u zbiegu ulic: Wąskiej i Niedziałkowskiego.

Szymon Remigolski urodził się 1 lutego 1912r. w Wilnie w zasymilowanej rodzinie żydowskiej. W 1939 r. ukończył studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu im. Stanisława Batorego w Wilnie. Po zajęciu Wilna przez Niemców (1941r.) znalazł się wraz z rodzicami i bratem w wileńskim getcie, po ucieczce z którego ukrywał się pod nazwiskiem Szymon Milewski. Jego rodzice i brat zostali zamordowani. Przez krótki czas pracował jako urzędnik w niemieckim Arbeitsamt w Ucie, skąd sam wydelegował się do pracy w Austrii. Tam początkowo zatrudniony był jako tłumacz w obozie dla cudzoziemców, a następnie otrzymał skierowanie do pracy w szpitalu w Mauerbach pod Wiedniem. Aresztowany przez Gestapo został osadzony w obozie w Dachau, gdzie został lekarzem bloku 17. Do roku 1945 był przenoszony czasowo do podobozów Trostberg i Allach. Po wyzwoleniu obozu przez wojska amerykańskie podjął pracę jako chirurg w szpitalu w Schwabing nieopodal Monachium.

W 1948r. zdecydował się na powrót do Polski. Wybrał Szczecin, gdzie początkowo został zatrudniony w Klinice Pediatrycznej na Unii Lubelskiej. W roku 1948 został też asystentem T. Sokołowskiego w Katedrze i Klinice Chirurgicznej Akademii Lekarskiej. Niedługo potem został powołany do wojska i rozpoczął pracę jako lekarz wojskowy. W 1950 r. otrzymał przydział do 109 Szpitala Garnizonowego w Szczecinie przy ul. Piotra Skargi. Był tam kierownikiem gabinetu stomatologicznego, asystentem i starszym asystentem oddziału chirurgii, a od końca roku 1955 ordynatorem chirurgii w stopniu podpułkownika.

Był cenionym chirurgiem, świetnym operatorem, który przeprowadził jedną z pierwszych operacji na otwartym sercu. Opublikował wiele prac naukowych, a znajomość języków obcych ułatwiała mu śledzenie najnowszych publikacji z zakresu medycyny i pozwalała na utrzymywanie kontaktów z lekarzami z wielu krajów.

Był człowiekiem niezwyklej kultury i szerokich zainteresowań. W międzyczasie awansował w hierarchii wojskowej do stopnia pułkownika. W wyniku antysemickiej nagonki 27 lipca 1967 został zwolniony z pracy. Był inwigilowany i śledzony przez służby wojskowe i cywilne. Podjął pracę jako chirurg początkowo w Przychodni Kolejowej, a później w Specjalistycznej Przychodni przy ul. Starzyńskiego, gdzie pracował jeszcze po ukończeniu 80 roku życia.

**Przewodnicząca Komisji
ds. Kultury**

Wiktoria Rogaczewska